

GARACZI LÁSZLÓ

Élő hártya

Szivart nyomtak a műbőr kanapéba, vagy a pincében feltört a szennyvíz, a többiek változatlan nyugalmaiból jössz rá, hogy szaglóközpontod téves üzenetekkel bombázza agyadat, a szédülés járulékos tünet, a kimerültség jele, áldod óvatosságod, hogy hallgattál, mert a képzelődést szigorúan büntetik, pellengérré állítják az álmodót, ahol nyers erő és bosszúvágy diktál,

fontos családi eseményre hivatkozva távozol, táncolók hajladoznak az udvaron valami távoli zene lassú ritmusára, az egyik földszinti lakásból szállingóznak elő, kerülgeted az egymás tekintetébe merülő, kopott ruhás párokat, még a rettegés első halántékra mért ütése előtt, és kint a járdán, a némán cigarettázó csoport mellett elhaladva hasadsz szét egyetlen reccsenéssel ártatlanságra és önkényre,

lány sísapkában, arca egyszerre arányos és félbehagyott, bájos és kamaszosan éles, ő vigasztal, ha okkal vagy ok nélkül szomorkodsz, ragyogva, testként járul eléd, a mániája vagy, a rögeszméje, és logikusan merül fel az ötlet, hogy megüsd, kitépd a szárnyát, őrült, kiáltja az ártatlanság, gyáva, ordítja az önkény, ha csak hozzáérsz a kabátjához, nincs visszaút, öklöd a combodhoz szorítod a zsebedben, és szív a vágy, hogy lásd a tekintetét, mikor a kulisszák leomlanak,

a Kertész utcában sétáltok, és arról beszél, hogy kivel találkozott délután, milyen levél érkezett a hivataltól, ki kivel jött össze és kivel szakított, mi lesz a tévében, milyen az a cipő a kirakatban, kommentárjaid üresen konganak, mintha kriptában suttognál, befordultok a Király utcába, mint valami fojtó gőzt, érzed a fesztelen, családias meghittséget, a bizalmat, a közösnek hitt burok melegét, nem sejtji, mi vár rá, lenyűgöző és vérlázító ez a naiv ártatlanság és tárgyaltalan rajongás,

mint forró mézbe, márt a jóságba, de ha a suttogás rikácsolásba csap, szemed láttára porlad szét, nem tudod, miért, de meg kell megakadályozni, hamis hangon becézed, papírízű szavakkal, nem nézel a kirakatüvegre, nehogy meglásd a tekinteted, mert akkor vége a felszínes, locsogó mismásolásnak, élő hártává feszül az arcod, beszakad a felszín, ami mögött a dolgok igazi léte forog vérben és szurokban,

hirtelen hagyod ott a Körút sarkán, szó nélkül rohansz az Oktogon felé, néz utánad nyelve hegyén az utolsó, félbevágott mondattal, futsz végig az Andrásyn, mintha üldöznének, elillan a halálos fáradság, vagy épp abból merítesz erőt, a kimerültség pánikjából, zihálsz, szúr az oldalad, ég a talpadon a bőr, fáj minden csontod, és jó, hogy végre élsz,

bezárkózol, kiteped a falból a zsinórt, iszol egy kortyot, aztán még egyet, mint egy puha résbe, csúszol magadba vissza, iszol megint, zsibbadsz, lekapcsolsz minden lámpát, kivéve egyet a sarokban, cipőben heversz a vetetlen ágyon, és tudod, hogy nem fogsz rá emlékezni, hogy szívta magába az éj a kísértés füstjét, és mikor hunytak ki érzékeid.